

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Heleny Nutilové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Kateřiny Bednařikové v právní věci žalobce **R. H.**, zastoupeného Mgr. Ladislavem Rychtářem, advokátem se sídlem Praha 6, U Hadovky 564/3, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2017 čj. 2555/17/5100-31462-711180, **t a k t o :**

Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství v Brně ze dne 18. 1. 2017 čj. 2555/17/5100-31462-711180 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na účet právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho odvolání proti platebnímu výměru na daň z nabytí nemovitých věcí vydaným Finančním úřadem pro Jihočeský kraj dne 4. 7. 2016, kterým byla podle zákonného opatření senátu č. 340/2013 Sb. o dani z nabytí nemovitých věcí žalobci vyměřena daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 1.040 Kč. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 4. 7. 2016 bylo potvrzeno.

Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že ujednání v kupní smlouvě ve znění „prodávající a kupující se dohodli, že daň z nabytí nemovitých věcí uhradí kupující“ nelze považovat za ujednání o změně osoby poplatníka ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákonného opatření senátu č. 340/2013 Sb., jestliže následně předložené souhlasné prohlášení nebylo opatřeno úředně ověřenými podpisy smluvních stran. Ke stanovení základu daně žalovaný nesprávně uvedl, že sjednaná cena zahrnuje jakékoli protiplnění, které je nebo které má být na základě ujednání mezi smluvními stranami poskytnuto za nabytí vlastnického práva k nemovité věci, a to buď nabyvatelem nebo jinou osobou, buď ve prospěch převodce, nebo třetí osoby, a protože nedošlo ke změně osoby poplatníka, kterým je nadále převodce, byla částka 1.000 Kč připočtena ke kupní ceně. Celkem tedy sjednaná cena činí 26.000 Kč. Při aplikaci 4 % sazby dle § 26 zákonného opatření senátu pak daň z nabytých věcí činí 1.040 Kč.

Žalobce v žalobě uvádí, že jako převodce v kupní smlouvě se dohodl s nabyvatelem, že poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí bude nabyvatel Bc. A. K., který následně dle dohody podal daňové přiznání a zaplatil daň z nabytí nemovitých věcí. I kdyby žalobce připustil, že formulaci obsaženou v kupní smlouvě uvedenou shora nelze při nahlížení optikou přísného formalismu označit na naprosto pregnantní, přesto z této formulace použité v kupní smlouvě a následného podání daňového přiznání a zaplacení daně ze strany nabyvatele nemohlo být o vůli účastníků, a tedy o obsahu jejich dohody pochyb. Jestliže následně žalobce s nabyvatelem předložili finančnímu úřadu souhlasné prohlášení, ve kterém uvedli, že ujednání dle smlouvy o tom, že strana kupující uhradí daň bylo shodně myšleno, že za poplatníka daně z nabytí nemovitých věcí považují účastníci právního jednání nabyvatele, byla pochybnost naprosto vyloučena. K výhradě správních orgánů ohledně absence úředně ověřených podpisů na souhlasném prohlášení žalobce uvádí, že zákonné opatření o dani z nabytí nemovitých věcí nestanoví povinnost dokládat smlouvu ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) uvedeného zákonného opatření s úředně ověřenými podpisy, proto nemá takovýto požadavek zákonnou oporu. Zákonné opatření o dani z nabytí nemovitých věcí je právní normou veřejného práva kde je jakýkoli extenzivní výklad, který by zakládal povinnosti nad rámec zákona, nepřipustný. K výpočtu daně žalobce uvedl, že daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 1.000 Kč není protiplněním, které je poskytnuto za nabytí vlastnického práva k nemovité věci a v žádném případě ho za to nelze ani považovat. Jestliže zákonné opatření upravuje možnost, aby poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí byl nabyvatel a tuto daň je v takovém případě povinen zaplatit nabyvatel, tak se zcela explicitně jedná o tuto daň hrazenou na základě zákonného opatření nabyvatelem a žádné protiplnění prodávajícímu. Proto žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, včetně platebního výměru vydaného Finančním úřadem pro Jihočeský kraj, územního pracoviště v Písku ze dne 4. 7. 2016.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a poukázal na § 1 odst. 1 písm. a) zákonného opatření s tím, že formulace: „prodávající a kupující se dohodli, že daň z nabytí nemovitých věcí uhradí kupující“, není způsobilé vyvolat změnu osoby poplatníka daně ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákonného opatření senátu č. 340/2013 Sb. Žalovaný setrval na stanovisku, že formulace „prodávající a kupující se dohodli, že daň z nabytí nemovitých věcí uhradí kupující“, není způsobilá vyvolat změnu osoby poplatníka daně. Žalovaný proto vyzval nabyvatele, aby zhojil vady formulace ujednání v kupní smlouvě, kdy byly mu sděleny formální nároky na souhlasné prohlášení s tím, že souhlasné prohlášení musí být opatřeno úředně ověřenými podpisy. Souhlasné prohlášení, kde by byly podpisy ověřeny, však předloženo nebylo, proto nedošlo ke změně osoby poplatníka ve smyslu ustanovení § 1 odst.

1 písm. a) zákonného opatření, a proto je poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí žalobce jakožto převodce. Základem daně byla sjednaná cena ve výši 26.000 Kč. Sjednaná cena ve smyslu § 13 zákonného opatření zahrnuje jakékoli protiplnění za nabytí vlastnického práva, tedy v konkrétním případě protiplnění sjednané mezi stranami kupní smlouvy v článku III. kupní smlouvy ve výši 25.000 Kč a ve výši 1.000 Kč.

Ze správního spisu byly zjištěny tyto rozhodné skutečnosti:

Ze správního spisu bylo zjištěno, že mezi žalobcem a Bc. A. K. byla uzavřena dne 10. 5. 2015 kupní smlouva o převodu nemovitých věcí, a to pozemků uvedených v odstavci II. předmětné kupní smlouvy, kdy za uvedené pozemky byla sjednána kupní cena ve výši 25.000 Kč, přičemž v bodě IV. se prodávající a kupující dohodli, že daň z nabytí nemovitých věcí uhradí kupující a rovněž se dohodli, že kupující uhradí náklady za sepsání kupní smlouvy advokátem, náklady spojené se sepsáním návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí a správní poplatky za vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí. Dne 3. 7. 2015 Bc. A. K. (kupující – nabyvatel) podal přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, současně doložil kopii kupní smlouvy a vyrozumění o provedeném vkladu do katastru nemovitostí.

Správce daně dne 14. 7. 2015 sdělil Bc. A. K., že vzhledem k formulaci uvedené v článku IV. kupní smlouvy není poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí s tím, že toto ujednání lze napravit souhlasným prohlášením s ověřenými podpisy obou stran kupní smlouvy. Dne 3. 9. 2015 bylo doručeno správci daně souhlasné prohlášení, ve kterém je uvedeno, že ujednáním ve smlouvě o tom, že strana kupující uhradí daň z nabytí nemovitých věcí, bylo shodně myšleno, že za poplatníka daně z nabytí nemovitých věcí považují účastníci právního jednání nabyvatele. Tato písemnost je podepsána jak prodávajícím tak i nabyvatelem, podpisy ovšem nejsou úředně ověřeny. Správce daně telefonicky seznámil Bc. A. K. s tím, že nejsou na uvedené písemnosti úředně ověřeny podpisy. Na to reagoval Bc. A. K. tak, že si nepřeje být zbytečně zatěžován. Správce daně dne 29. 6. 2016 řízení ohledně přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, které obdržel dne 3. 7. 2015 od Bc. A. K., zastavil.

Dne 19. 10. 2015 správce daně vyzval převodce R. H., aby do 15 dnů ode dne doručení uvedené výzvy podal daňové přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí. Dne 29. 10. 2015 žalobce podal přiznání k dani z nabytí nemovitých věcí, ve kterém žalobce si nezvolil, zda-li chce pro určení srovnávací hodnoty použít směrnou hodnotu anebo zjištěnou. Dne 9. 11. 2015 žalobce správci daně sdělil, že daňové přiznání v této věci bylo již řádně podáno nabyvatelem Bc. A. K., neboť takto se účastníci kupní smlouvy dohodli ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákonného opatření v kupní smlouvě. V písemnosti je rovněž uvedeno, že žalobce i nabyvatel akceptovali požadavek na zaslání souhlasného prohlášení ke kupní smlouvě, přestože se jedná o přepjatý formalismus, ovšem neakceptují požadavek správce daně ohledně úředního ověření podpisů na souhlasném prohlášení, neboť zákonné opatření nestanoví povinnost dokládat smlouvu s úředně ověřenými podpisy. Proto požadavek správce daně nemá zákonnou oporu.

Dne 4. 7. 2016 byla žalobci vyměřena daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 1.040 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru si podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného jako nedůvodné zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno s odůvodněním, že v kupní smlouvě není výslovně uvedeno, že poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je nabyvatel, proto správce daně správně za poplatníka daně nadále považuje převodce R. H. Ujednání, že prodávající a kupující se dohodli, že daň z nabytí nemovitých věcí uhradí

kupující, nelze považovat za ujednání o změně osoby poplatníka ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákonného opatření. Ke sjednané ceně žalovaný uvedl, že kupní cena činila 25.000 Kč a při aplikaci 4 % sazby činí daň z nabytí nemovitých věcí 1.000 Kč. Smluvní strany se v článku IV. kupní smlouvy dohodly, že daň z nabytí nemovitých věcí uhradí kupující, a protože dle důvodové zprávy sjednaná cena zahrnuje jakékoli protiplnění které je nebo má být na základě ujednání mezi smluvními stranami poskytnuto za nabytí vlastnického práva k nemovité věci, a to buď nabyvatelem nebo jinou osobou, buď ve prospěch převodce, nebo třetí osoby, a protože nedošlo ke změně osoby poplatníka, kterým je nadále převodce, byla tato částka ve výši 1.000 Kč úhrada daně z nabytí nemovitých věcí od nabyvatele, připočtena ke kupní ceně. Celkem tedy sjednaná cena činí 26.000 Kč. Proto daň z nabytí nemovitých věcí činí 1.040 Kč, kterou je žalobce povinen uhradit.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích daných žalobními body dle § 75 odst. 2 s.ř.s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Předmětem sporu v posuzované věci je, zda daň z nabytí nemovitých věcí má povinnost uhradit žalobce, jestliže v předmětné kupní smlouvě bylo mezi kupujícím a prodávajícím ujednáno, že „prodávající a kupující se dohodli, že daň z nabytí nemovitých věcí uhradí kupující“. Dle správce daně účastníci v kupní smlouvě neuvedli, že poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je nabyvatel. Žalovaný má proto za to, že poplatníkem daně je převodce – žalobce.

Poplatníkem daně je podle § 1 zákonného opatření senátu č. 340/2013 Sb., o dani z nabytí nemovitých věcí ve znění účinném do 31. 10. 2016, a) převodce vlastnického práva k nemovité věci, jde-li o nabytí vlastnického práva koupí nebo směnou a převodce a nabyvatel se v kupní nebo směnné smlouvě nedohodnou, že poplatníkem je nabyvatel, b) nabyvatel vlastnického práva k nemovité věci v ostatních případech.

Z obsahu kupní smlouvy, která byla uzavřena mezi žalobcem a nabyvatelem Bc. A. K., vyplývá, že prodávající a kupující se dohodli, že daň z nabytí nemovitých věcí uhradí kupující, je nepochybné, že se žalobce jakožto převodce dohodl s nabyvatelem, že poplatníkem daně bude nabyvatel Bc. A. K. V souladu s touto smlouvou pak následně bylo Bc. A. K. podáno daňové přiznání a zaplacení daně z nabytí nemovitých věcí. Žalovaný nesprávně interpretoval shora uvedenou smlouvu tak, že z ní není jednoznačně patrné převzetí postavení poplatníka ohledně povinnosti placení daně, jestliže není ve smlouvě výslovně uvedeno, že poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je nabyvatel. Takovýto výklad žalovaného je však zcela formalistický, neboť právní úkony je třeba vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem. Nelze tedy dávat přednost jazykovému vyjádření, ale je nutno vycházet z vůle stran. Proto je nutno, vždy vedle jazykového vyjádření právního úkonu vyjádřeného slovně podrobit zkoumání i vůli jednajících osob. Soud proto posuzoval obsah kupní smlouvy i podle vůle stran v okamžiku uzavírání smlouvy a dospěl k závěru, že z postupu kupujícího (nabyvatele) je zřejmé, že v kupní smlouvě se účastníci dohodli, že daň z nabytí nemovité věci bude uhrazena Bc. A. K., kupujícím, tedy nabyvatelem, což vyplývá i z jeho dalšího postupu, jestliže jím bylo podáno daňové přiznání a následně i uhrazena daň tak, jak bylo ujednáno v předmětné kupní smlouvě. Soud proto uzavřel, že vyjádření účastníků obsažené v písemné smlouvě je natolik jednoznačné i s ohledem na vůli jednajících osob, která byla zcela jednoznačně zjištěna. Nabyvatel Bc. A. K. se dohodl s prodávajícím, že bude jím uhrazena daň z nabytí nemovitých věcí. O tomto závěru svědčí rovněž tak i skutečnost, že následně bylo na základě výzvy správce daně předloženo souhlasné prohlášení,

ve kterém bylo shodně žalobcem i nabyvatelem Bc. A. K. uvedeno, že strana kupující uhradí daň z nabytí nemovitých věcí a bylo tím tedy shodně myšleno, že za poplatníka daně z nabytí nemovitých věcí považují účastníci právního jednání nabyvatelé, tedy Bc. A. K. Proto soud uzavřel, že nemá jakoukoliv pochybnost o tom, že dle ujednání je poplatníkem daně nabyvatel Bc. A. K.

V souvislosti s tím soud odkazuje na závěr Ústavního soudu uvedený v rozhodnutí ze dne 13. 9. 2007 sp. zn.: III ÚS 1005/07 „*při výkladu právního úkonu nelze již učiněný právní úkon doplňovat, měnit či nahrazovat jiným, neboť základním účelem výkladu je zjištění skutečné vůle jednajícího účastníka, která nachází svůj výraz v obsahu právního úkonu. Přitom se (obvykle) obsah právního úkonu zjišťuje ze slovního vyjádření. V obecné rovině se může stát, že slovní znění není vždy jednoznačným vodítkem ke zjištění skutečného obsahu projevu vůle, a proto je třeba brát zřetel i na ostatní okolnosti, za kterých byl projev vůle učiněn, což znamená potřebu vzít v úvahu i textový rámec – kontext celkového ujednání stran*“.

Oprávněná je výhrada žalobce ohledně absence úředně ověřených podpisů na souhlasném prohlášení, neboť ze zákonného opatření o dani z nabytí nemovitých věcí nevyplývá povinnost dokládat smlouvu opatřenou úředně ověřenými podpisy, požadavek správce daně předložit souhlasné prohlášení s úředně ověřenými podpisy nemá tak zákonnou oporu. Uvedená námitka je důvodná i s ohledem na to, že v předmětné kupní smlouvě jsou ověřeny podpisy jak prodávajícího, tak i nabyvatele a z obsahu smlouvy je zcela zřejmé, že se účastníci kupní smlouvy dohodli na tom, že nabyvatelem bude daň z nabytí nemovitých věcí uhrazena, jak bylo odůvodněno v předchozí pasáži rozsudku. Ověření podpisů se jeví nadbytečné, jestliže jak kupující tak i nabyvatel žádným způsobem nezpochybil souhlasné prohlášení a rovněž tak i z dalšího postupu nabyvatele je zřejmé, že byl zcela srozuměn s tím, že jako nabyvatel se zavázal uhradit předmětnou daň z nabytí nemovitých věcí. Zcela nepřipadně je žalovaným odkazováno na § 62 a § 63 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí, neboť tato vyhláška upravuje řízení před katastrálními úřady, a proto nelze uvedenou vyhlášku aplikovat v daňovém řízení. Tato vyhláška na daňové řízení nedopadá. V souvislosti s tím soud poznamenává, že správci daně s daňovým přiznáním k dani z nabytí nemovitých věcí je předkládána kupní smlouva bez úředně ověřených podpisů, proto je zcela nelogické, že v případě souhlasného prohlášení je ze strany správce daně vyžadováno souhlasné prohlášení s úředně ověřenými podpisy. Soud odkazuje rovněž na § 38 zákona č. 340/2013 Sb., dle něhož přílohy daňového přiznání postačí přiložit v prosté kopii, v listinné nebo elektronické podobě. Proto je požadavek správce daně ohledně úředně ověřených podpisů na souhlasném prohlášení neoprávněný.

Žalobce dále namítá nesprávný výpočet daně, neboť daň z nabytí nemovitých věcí ve výši 1.000 Kč není protiplněním, které mu bylo poskytnuto za nabytí vlastnického práva k nemovité věci. Tato výhrada je irelevantní, jestliže v daném případě byl učiněn soudem závěr, že nabyvatel je poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí dle kupní smlouvy, která byla mezi žalobcem a nabyvatelem uzavřena. Soud poznamenává, že v případě, že by žalobce byl poplatníkem daně, tak zcela nesprávně byla vypočtena daň ve výši 1.040 Kč, kdy správce daně připočetl k sjednané ceně 25.000 Kč ještě částku 1.000 Kč, jakožto úhradu daně z nabytí nemovitých věcí od nabyvatele ke kupní ceně, neboť daň z nabytí nemovitých věcí není, jak vyplývá z obsahu kupní smlouvy protiplněním, které by mělo být poskytnuto za nabytí vlastnického práva k nemovité věci. V daném případě soud dospěl k závěru, že poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je dle ujednání v kupní smlouvě Bc. A. K., jakožto kupující – nabyvatel a ten je povinen daň zaplatit, a proto se nemůže jednat o protiplnění žalobci.

Nabývací hodnotou je sjednaná cena, srovnávací daňová hodnota, zjištěná cena nebo zvláštní cena. Podle § 11 odst. 2 zákonného opatření nabývací hodnota se stanoví ke dni, kdy nastala skutečnost, která je předmětem daně z nabytí nemovitých věcí. Podle § 12 odst. 1 písm. a) zákonného opatření, nabývací hodnotou je sjednaná cena, je-li vyšší nebo rovna srovnávací daňové hodnotě. Podle § 13 zákonného opatření se sjednanou cenou pro účely daně z nabytí nemovitých věcí rozumí úplata za nabytí vlastnického práva k nemovité věci.

V souvislosti s danou věcí soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016 čj. 1 Afs 30/2016-24: dle něhož „při úvaze o charakteru této daně je třeba vycházet z toho, že se jedná o daň majetkovou, transferovou, při jejím výběru stát participuje na pohybu nemovitého majetku. Důležitá je proto právě hodnota převáděného nemovitého majetku“. Z toho je nutno učinit závěr, že podstatou této daně je podrobit dani úplatné převody nemovitých věcí, k čemuž v daném případě došlo, byla daň ze strany nabyvatele na základě daňového přiznání uhrazena.

Soud k výpočtu daně z nabytí nemovité věci poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2005 sp. zn. 2 Afs 210/2004, dle něhož sjednanou cenou je třeba rozumět veškerá finanční plnění, která jsou za prodej nemovitostí kupujícím prodávajícímu poskytnuta, tedy která mají charakter ceny za tuto nemovitost poskytované, a to ať přímou výplatou nebo závazkem úhrady dluhu prodávajícího. Pokud současně s kupní cenou výslovně uvedenou bylo sjednáno i další plnění, které má charakter úhrady za prodávanou nemovitost, je třeba je do kupní ceny započíst“. Z uvedeného rovněž plyne, že jestliže se nabyvatel zavázal uhradit daň z nabytí nemovitých věcí, nejedná se o protiplnění, neboť daň nemá charakter ceny za poskytovanou nemovitost.

Soud proto uzavřel, že správce daně posoudil věc nesprávně, jestliže dospěl k závěru, že žalobce je plátcem daně z nabytí nemovité věci, neboť dle kupní smlouvy došlo ke změně osoby poplatníka ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákonného opatření a poplatníkem daně z nabytí nemovitých věcí je tedy nabyvatel nemovitostí (kupující). Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nesprávné, a proto rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem soudu.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., kdy žalobce měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení o žalobě se sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a dále z náhrady nákladů zastoupení za dva úkony právní pomoci, převzetí zastoupení a podání žaloby. Za tyto úkony náleží žalobci odměna ve výši 3.100 Kč za jeden úkon, tj. 2 x 3.100 Kč, tedy 6.200 Kč. Žalobce má rovněž právo na náhradu hotových výdajů, jeho zástupce za tyto úkony ve výši 2 x 300 Kč. Celkem tedy odměna za řízení před krajským soudem činí 6.800 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem má tedy žalobce právo na náhradu nákladů řízení o žalobě v částce 9.800 Kč.

Soud rozhodl rozsudkem bez jednání, neboť účastníci projevíli s takovým procesním postupem dle § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 9. října 2017

Předsedkyně senátu:
Mgr. Helena Nutilová v. r.

Za správnost vyhotovení:
S. B.